

Obowiązkiem organu rozpoznającego wniosek o skierowanie do domu pomocy społecznej, jest prawidłowe i kompletne ustalenie stanu faktycznego, a następnie dokonanie jego rzetelnej oceny w kontekście przesłanek materialnoprawnych z art. 54 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. Wyrok WSA w Lublinie z 26 kwietnia 2018 r. sygn. II SA/Lu 1144/17.

Sąd odwołując się do okoliczności sprawy wskazał, że zaskarżona decyzja, jak i poprzedzająca ją decyzja pierwszoinstancyjna, nie zawierała wyjaśnień, z jakich powodów organy nie uwzględniły dokumentacji medycznej, ani też na jakiej podstawie przyjęły, że - wbrew orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności oraz zaświadczeniom lekarskim, a także wbrew ustaleniom wywiadu środowiskowego - skarżący nie wymaga całodobowej opieki i jest w stanie samodzielnie funkcjonować w codziennym życiu w swoim dotychczasowym środowisku.

Zastrzeżenia Sądu budziło również stanowisko organów odnośnie możliwości zapewnienia skarżącemu właściwej opieki w jego dotychczasowym miejscu pobytu tj. w domu dla bezdomnych. O objęciu skarżącego należytą (adekwatną do jego stanu zdrowia) pomocą nie może bowiem świadczyć okoliczność, iż wsparcia udzielają mu współmieszkańcy placówki. Sąd zwrócił uwagę, że osoby nie są bowiem zobowiązane do świadczenia takiej opieki, a jeżeli to czynią, ich działania mają charakter całkowicie dobrowolny. Na tego rodzaju wzajemnym wsparciu podopiecznych domu dla bezdomnych nie może zaś opierać się twierdzenie, że skarżący ma tam zagwarantowaną prawidłową pomoc. Jeżeli zaś chodzi o pomoc świadczoną przez pracowników tej placówki, sąd zwrócił uwagę, że organy w żaden sposób nie odniosły się do zarzutów skarżącego, iż pracownicy ci nie posiadają kwalifikacji do opieki nad osobami niepełnosprawnymi (niewidomymi). Organy nie odniosły się także do zastrzeżeń odnośnie braku przystosowania samego budynku domu dla bezdomnych do potrzeb osób niepełnosprawnych, zwłaszcza niepełnosprawnych z powodu utraty wzroku.

Źródło: [CBOSA](#)